

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyň: **a) O. B., b) nezl. A. D.**, obě zastoupeny Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou, sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2018, č. j. OAM-546/ZA-ZA14-K01-PD1-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2020, č. j. 13 Az 71/2018 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyň **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Dne 23. 4. 2015 vydal žalovaný pod č. j. OAM-546/ZA-ZA14-K01-2014 rozhodnutí, kterým žalobkyni a) udělil doplňkovou ochranu podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a žalobkyni b) doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) téhož zákona; oběma na dobu 24 měsíců. Jako důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobkyně b) žalovaný uvedl možné ohrožení řádné péče o nezletilou v případě návratu do země původu. Žalovaný zohlednil věk nezletilé žalobkyně b) a dále skutečnost, že se na území České republiky dostala do situace, která nebyla důsledkem jejího vlastního rozhodnutí a nemohla ji ovlivnit. V této souvislosti hodnotil reálné možnosti žalobkyně a) řádně pečovat o nezletilou dceru [žalobkyni b)] za tehdejší špatné bezpečnostní a ekonomické situace na Ukrajině, a to vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně a) nemá v zemi původu (kromě jediné sestry) žádné příbuzenské vazby, nevlastní

tam žádný majetek, a tedy tam nemá dostatečné zázemí; a dále že otec nezletilé dcery, který byl zbaven rodičovské odpovědnosti, materiálně ani žádným jiným způsobem nepřispívá na zabezpečení a výchovu své dcery, naopak žalobkyni a) opakovaně vyhrožoval. Žalovaný tak dospěl k závěru, že nucený návrat nezletilé žalobkyně b) by s ohledem na tehdejší bezpečnostní situaci na Ukrajině mohl být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť nezletilá žalobkyně b) by mohla být vystavena nepřiměřenému tlaku a mohlo by dojít k ohrožení jejího zdravého psychosociálního vývoje, zdraví či života. V případě žalobkyně a) žalovaný dospěl k závěru o naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný podle § 53a odst. 4 zákona o azylu žalobkyním udělenou doplňkovou ochranu neprodloužil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v mezidobí došlo k zásadním a trvalým změnám v zemi původu žalobkyň a také k zásadním změnám v jejich osobní situaci, a tedy doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný odkázal na zprávy o vývoji bezpečnostního konfliktu na Ukrajině, z nichž vyplynulo, že s výjimkou Luhanské a Doněcké oblasti je situace na Ukrajině stabilizovaná. Vypořádal se také s obavami žalobkyň z bývalého manžela žalobkyně a) [otce žalobkyně b)]. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že žalobkyně nejsou s mužem v kontaktu, nevědí, kde se nachází, a z ničeho nelze dovodit, že by se je v současnosti pokoušel kontaktovat. Žalovaný se zabýval rovněž změnou osobní situace žalobkyně a), která je s ohledem na věk dcery již schopná se na Ukrajině zapojit do pracovního procesu, najít si tam práci a živit sebe i dceru. Žalobkyně a) se navíc znovu vdala a s manželem (rovněž státním příslušníkem Ukrajiny) společně hospodaří a starají se o žalobkyni b).

[3] Žalobkyně toto rozhodnutí žalovaného napadly žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Dle názoru městského soudu žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Ukrajině a doplnil, že o jejím zlepšení svědčí i skutečnost, že Česká republika s účinností ode dne 22. 3. 2019 považuje Ukrajinu (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů) za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.). Žalovaný se dle městského soudu náležitě věnoval také osobní situaci žalobkyň a svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil a opřel o relevantní a aktuální zdroje. Městský soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobkyň nejsou dány důvody pro prodloužení doplňkové ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) podaly proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve znění jejího doplnění, kterou formálně opírají o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V kasační stížnosti namítaly, že zlepšení bezpečnostní a ekonomické situace na Ukrajině nebylo samo o sobě důvodem, pro který jim byla doplňková ochrana udělena. Tím byla kombinace okolností, které ve svém důsledku mohly ohrozit řádnou péči o nezletilou dceru v případě návratu do země původu. Jednou z těchto okolností bylo i domácí násilí a výhrůžky bývalého manžela. Tato situace nadále trvá. Ze skutečnosti, že stěžovatelce a) není známa aktuální adresa bývalého manžela, neplyne, že by se je neměl pokusit kontaktovat, nebo že by tak neučinil v okamžiku jejich nuceného návratu do země. Navíc není pravdou, že by stěžovatelce a) nebyla adresa bývalého manžela vůbec známa. Již v žalobě stěžovatelka a) uvedla, že se od sestry žijící

pokračování

v městě K. R. dozvěděla, že bývalý manžel stále žije poblíž bývalého bydliště. Na rozdíl od městského soudu se stěžovatelky domnívaly, že na Ukrajině nedošlo ke zlepšení situace. Žalovaný sice přihlédl k řadě zpráv o zemi původu, ty však ve vztahu k žádosti stěžovatelek nevyhodnotil relevantním způsobem. Stěžovatelky měly za to, že ani jejich osobní situace se nijak nezměnila. Stěžovatelka b) je stále nezletilá a stěžovatelka a) byla již v době udělení doplňkové ochrany práceschopnou a zdravou osobou. Je pravdou, že stěžovatelka a) má nyní manžela v České republice, avšak v případě nuceného návratu na Ukrajinu bude rodina stát před volbou, zda manžel vycestuje s nimi, a poskytne tak ochranu před jednáním bývalého manžela, anebo si v České republice ponechá svůj status a práci, a pomůže tak rodinu živit ze zahraničí. Nadále proto trvá obava z řádného ekonomického zabezpečení stěžovatelky b). V případě neprodloužení doplňkové ochrany tedy stěžovatelky budou čelit tzv. „nepřekonatelným objektivním překážkám“ (ve smyslu rozsudků ESLP ve věci *Bajsultanov proti Rakousku*, č. 54131/10, 12. 6. 2012, nebo *Benamar a ostatní proti Holandsku*, č. 43786/04, 5. 4. 2005) pro pokračování jejich rodinného a soukromého života, a jejich návrat do země původu by proto představoval porušení závazků České republiky, konkrétně čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Odhlížet nelze ani od aktuální situace spojené s vypuknutím pandemie Covid, která ovlivnila chod zastupitelských úřadů České republiky v zahraničí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění vydaného rozhodnutí, obsah správního spisu a zejména napadený rozsudek městského soudu, s nímž se v plném rozsahu ztotožnil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, *který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 2 písm. d) téhož ustanovení zákona dále platí, *že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[9] Ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje, *že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*

[10] Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na kterou je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*

[11] V projednávané věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda v mezidobí došlo k podstatné změně okolností, které původně vedly žalovaného k udělení doplňkové ochrany stěžovatelkám, a zda nejsou dány jiné důvody pro její prodloužení.

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že při výkladu a následné aplikaci zákonem stanovených podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany je třeba na principu klauzule *rebus sic stantibus* zohledňovat, zda v průběhu času došlo k podstatné změně okolností, za kterých byla doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu udělena (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 - 46, nebo usnesení ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020 - 39). V prodlužovacím řízení se tak zejména posuzuje, zda a jak se změnilы okolnosti, jež vedly k původnímu udělení doplňkové ochrany. Tehdejší skutkový stav se konfrontuje s aktuální situací v zemi původu cizince (např. rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 Azs 34/2018 - 29). Shodný přístup dokládá také právní úprava zakotvená v čl. 16 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, který stanoví, že *státní příslušníci třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změni do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odst. 1 přiblížíjí členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy.*

[13] V nyní posuzovaném případě se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry městského soudu, že došlo k natolik významné a dlouhodobě změně bezpečnostní a ekonomické situace na Ukrajině, jakož i změně osobní situace stěžovatelek ve vztahu k důvodům, pro které jim byla doplňková ochrana udělena, že jejího dalšího prodloužení již není třeba. V této souvislosti se odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu opírá o relevantní, důvěryhodné a aktuální informace, ověřené z různých zdrojů, které ve správním řízení shromáždil žalovaný, konkrétně: Výroční zpráva Human Rights Watch (HRW) z ledna 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018, Výroční zprávy Freedom House 2018, Výroční zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2017, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 2. 2017 „*Ukrajina – Domácí násilí: aktuální situace, legislativa, státní a nestátní ochrana, azylové domy*“, informace Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017 zprávy ČTK ze dne 4. 1. 2018 „*Ukrajina přitvrzuje proti domácímu násilí a neplacení alimentů*“, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018 č. j. 110372/2018-LPTP „*Ukrajina – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí*“, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 12. 6. 2018 č. j. 111866/2018-LPTP „*Ukrajina – Sociálně ekonomická situace na Ukrajině, dotace na komunální poplatky, dotace na bydlení, minimální mzda, výše životního minima, průměrná výše starobního důchodu, výše podpory pro matky samoživitelky*“, informace z webové stránky Společnosti „Dinaj“ ze dne 27. 9. 2017 „*Ukrajina – Vzdělávací reforma existuje! Nový zákon o vzdělání je podepsán*“, informace z webové stránky „Uteka“ ze dne 25. 10. 2017 „*Ukrajina – Získání speciálního (zvláštního) a specializovaného vzdělání: co je nového*“, informace Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2018 „*Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby*“.

[14] Shora vyjmenované podklady, z nichž ve své rozhodovací činnosti vycházel žalovaný i městský soud, prokazují stabilizaci bezpečnostní situace na Ukrajině, o čemž svědčí i to, že Česká republika Ukrajinu považuje (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů) za bezpečnou zemi původu (§ 2 bod 24 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.). Rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu byla bezpečnostní situace na Ukrajině opakovaně řešena (viz např. usnesení ze dne 15. 1. 2015,

pokračování

č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, potvrzeno i novější judikaturou, např. usnesení ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018 - 31, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26, nebo ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 410/2018 - 38). V poslední jmenovaném usnesení Nejvyšší správní soud uvedl: „*K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že na Ukrajině nelze v současné době klasifikovat situaci jako* ~~ú~~*totální konflikt*“, *neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ Dněpropetrovská oblast, kde stěžovatelky žily před svým odchodem do České republiky a kde pobývá jejich příbuzná, sice sousedí se separatistickými regiony, avšak nenacházejí se přímo v zóně, která by byla zasažena boji (k Dněpropetrovské oblasti viz např. usnesení ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 Azs 310/2018 - 45, či ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 101/2019 - 24).

[15] Ze zpráv, které žalovaný shromáždil, zároveň vyplývá, že na Ukrajině došlo ke zlepšení ekonomické situace a byla přijata také nová právní úprava, která přísněji trestá případy domácího násilí, je zaváděn účinný systém ochrany a státní orgány ohlášené případy domácího násilí stíhají (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 17/2018 - 55). K obavám stěžovatelek z bývalého manžela městský soud správně poukázal na skutečnost, že stěžovatelky s ním dlouhodobě nejsou v žádném kontaktu, z ničeho neplyne, že by se je v průběhu doby pobytu v České republice pokoušel kontaktovat, ani že by tak měl učinit po jejich návratu do země původu. Nyní vznášené obavy stěžovatelek jsou tak pouze hypotetického rázu. Osobní situace stěžovatelky a) navíc doznala podstatné změny v tom, že se znovu provdala. Nový stěžovatelčin manžel (rovněž státní příslušník Ukrajiny) tak aktuálně zosobňuje nejen citové a materiální zázemí stěžovatelek, ale též případnou ochranu před potenciálním jednáním bývalého manžela. O pomoc se navíc stěžovatelka může obrátit také na příslušné státní orgány. Má-li zároveň od své sestry poznatky o tom, kde konkrétně bývalý manžel na Ukrajině žije, nic jí nebrání zvolit konkrétní místo pobytu tak, aby možnost případných kontaktů s bývalým manželem minimalizovala.

[16] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka a) již není matkou samoživitelkou, která by se s nezletilým dítětem vracela do nestabilních poměrů (bezpečnostních a ekonomických), panujících v zemi původu v době, kdy jim byla doplňková ochrana udělena. Návrat nezletilé stěžovatelky b) do vlasti s její matkou – stěžovatelkou a) tak nepředstavuje díky stabilizaci ukrajinské ekonomiky a změně osobních poměrů matky nezletilé takový dopad na její osobu, který by co do své intenzity bylo možné kvalifikovat jako ohrožení péče dnes již patnáctileté nezletilé mající vliv na její zdravý psychosociální vývoj, či ohrožující její zdraví nebo dokonce život. Nelze tedy dospět k závěru, že by vycestování stěžovatelek bylo v rozporu s nejlepším zájmem dítěte (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 67/2018 - 29).

[17] Zbývá tedy posoudit, zda návrat stěžovatelek do země původu může v daném případě představovat porušení mezinárodních závazků České republiky, konkrétně čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv z hlediska možného omezení jejich soukromého a rodinného života.

[18] V posuzovaném případě městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, správně upozornil na skutečnost, že stěžovatelkám nebyl zakázán pobyt na území České republiky, a tedy jim nic nebrání požádat o některou z forem povolení k pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na základě kterého budou moci opětovně realizovat svůj rodinný život na území České republiky. Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře dlouhodobě připomíná, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z bytových oprávnění

podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Nelze odhlížet ani od skutečnosti, že manžel stěžovatelky a) je (stejně jako stěžovatelky) ukrajinským státním příslušníkem, po dobu nezbytnou k vyřízení pobytu na území České republiky tedy s nimi může pobývat na Ukrajině, kde má ve městě Dubno v Rovenské oblasti rodiče a bratra, jejichž pomoci mohou využít. K obavám o možnost vzdělávání nezletilé stěžovatelky b) na území Ukrajiny městský soud poukázal na to, že i k této otázce žalovaný v předchozím řízení shromáždil podklady, např. informaci z webové stránky Společnosti „Dinaj“ ze dne 27. 9. 2017 „*Ukrajina – Vzdělávací reforma existuje! Nový zákon o vzdělání je podepsán*“. Z uvedených důvodů proto nelze dospět k závěru, že stěžovatelky budou v případě neprodloužení doplňkové ochrany čelit nepřekonatelným objektivním překážkám (ve smyslu v kasační stížnosti odkazované judikatury ESLP), které by jim bránily v rodinném a soukromém životě pokračovat. Nejvyšší správní soud doplňuje, že závěr o tom, že by již pouhé vycestování stěžovatelek bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy, by mohl být učiněn pouze v situaci, pokud by jejich návrat do země původu byl značně ztížen, ne-li přímo znemožněn. O takovou situaci se však v případě stěžovatelek nejedná. Skutečnost, že stěžovatelky žijí na území České republiky s manželem stěžovatelky a), kterému zde byl udělen pobyt, nemůže sama o sobě odůvodnit prodloužení doplňkové ochrany. Nejedná se o zásah do soukromého a rodinného života, který by udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu odůvodňoval (shodně usnesení ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020 - 39, rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 2 Azs 19/2012 - 39, či již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 46/2008 - 71).

[19] Jak bylo zdůrazněno výše, doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je vyhrazena pouze pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 - 33, či ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 258/2019 - 31, č. 4030/2020 Sb. NSS, usnesení ze dne 30. 8. 2016, č. j. 4 Azs 142/2016 - 41, ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017 - 32, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 - 37 a mnohá další). Stran hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život Nejvyšší správní soud takový závěr výjimečně učinil v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči (rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27). O takový výjimečný případ se však u stěžovatelek taktéž nejedná.

[20] Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že si je vědom možných omezení, k nimž může docházet na zastupitelském úřadě České republiky v zemi původu a která souvisejí s aktuálním šířením onemocnění COVID-19. S ohledem na výše uvedené však ani případná omezení, která mohou vést k prodloužení doby nezbytné pro vyřízení pobytu, nepředstavují nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelek a zároveň je nelze přičítat k tíži žalovanému a požadovat z tohoto důvodu zrušení jeho rozhodnutí (usnesení ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 76/2020 - 39).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelky) neměly ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly,

pokračování

Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že stěžovatelky nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu